

070311 Tredje söndagen i fastan.

Henrik Glamsjö

I ett sammanhang för inte så länge sedan träffade jag en dam i stilig uniform. Jag hälsade på henne och jag uttryckte min odelade glädje att se en syster i tron och dessutom frälsningssoldat, för det var det hon var, trodde jag. Hon hälsade och påpekade att hon inte var solat utan major, frälsningsmajor. Jag hade därmed avslöjat min monumentala okunnighet om frälsningsarmén och dess grader. Frälsningsarmén är ett uttryck för en vid första anblicken lite udda kombination – militärer och kristendom.

Men det är faktiskt långt ifrån det enda exemplet på denna kombination. Ignatius av Loyola var samtida med Martin Luther och grundade Jesuitorden. Han var adelsman och militär men genom att han blev träffad av en kanonkula fick han anledning att reflektera över sitt liv. Han formulerade andliga övningar som används inom alla kyrkotraditioner. När man läser dem kanske man inte tänker på dem som särdeles militäriska men det finns där i disciplinen, ordningen och det metodiska tillvägagångssättet. Och Frälsningsarmén har vi ju redan talat om: Svensskorna Hanna Ouchterlony och Jenny Swensson fick ett mycket speciellt uppdrag i London av frälsningsgeneralen William Booth. De skulle utgöra en kommandotrupp i Sverige. Frälsningsarmén i Sverige öppnade sedan eld första gången i Stockholm i mellandagarna 1882 under dessa kvinnors ledning. Detta betydde i dechiffrerat i klartext att Frälsningsarmén höll sitt första offentliga möte på teatern Folkan i Stockholm. William Booth som grundande frälsningsarmén ville föra ”ett anfällskrig mot satans och syndens värsta bålverk”.

Kanske känns det lite förlegat med dessa militära termer och det väcker frågor kring om det verkligen går att förena det militära maskineriet med Guds rike. Om man ser till det jordiska perspektivet att med vapen i hand döda människor är svaret självfallet: Nej. Budet du skall inte döda gäller i alla tider. Däremot tog väl frälsningsarmén fasta på orden som vi läste av Paulus: vi *kan* rusta oss mot ondskans angrepp. Eller djupast vi kan faktiskt som människor *göra något* mot ondskan och allt elände som ondskan ställer till med.

Ibland har vi i den lutherska traditionen varit så rädda att bli beskyllda för det som de gamle kallade för gärningslära. Dvs. tron att vi på något sätt skulle genom saker som vi gör på något sätt beveka eller blidka Gud för vår frälsnings skull. Och visst är det sant att vår räddning undan den eviga döden inte tillkommer oss utan bara Gud genom det Jesus Kristus gjorde på korset.

Men vi får inte glömma att vi är kallade att ta del i Guds rike. Att faktiskt arbeta *för* Gud. Att vara Guds medarbetare och kämpa för det som är gott och som Gud ger. Det är inte gärningslära utan vår djupaste kallelse som människor.

Det är som Paulus säger: vi är delar av en kamp. Men det är inte mot varelser av kött och blod vi kämpar utan ondskans makter i himlarymderna.

Gud lämnar oss inte ensamma i den kampen. Han har satt vapen i händerna och ett bälte av sanning. Sanningen att Gud har blivit människa och dött och uppstått för att vi skall bli räddade. Vi har tron som är bergfast och som är en sköld för oss. När tvivlet ansätter mig och när jag misströstar i kampen är tron på Gud den fasta punkt jag får falla tillbaks på när resten rämnar. Vårt pansar är den rättfärdighet vi redan har därför att Jesus Kristus redan har tagit på sig vår synd, vårt mörker, vår djupa smärta. Inför Gud får jag stå, rättfärdig.

Trots de krigiska orden är det viktigaste att vi får ta på oss villigheten att gå ut med budskap om fred. Den fred vi bara hittar i Herren Gud. Den fred vi strävar efter i det yttre i en krigisk värld och den frid vi längtar efter i vårt inre. Vi kan arbeta på många sätt för Guds rike och alla de människor av god vilja som avhjälper svält, som lindrar nöd, som helar och hjälper arbetar för Guds rike. Men var och en kan vi upptäcka de redskap vi har fått att kämpa mot ondskan. En ledtråd får vi genom det Ignatius av Lloyola lär oss.

Ignatius av Lloyola träffades som sagt av en kanonkula och blev liggande i flera månader. Snart satte tristessen in och han bad att få böcker. Det fanns två sorter på slottet där han låg. En om riddare och hjältar som utförde fantastiska ting. Den tiden kioskliteratur. Så fanns det också frommare berättelser om helgonen och deras liv. Ignatius lämnade helgonen därhän och grep sig an kioskliteraturen. Under den tiden lät han fantasin skena iväg till hjältedåd han skulle utföra och alla sköna damer han skulle kunna rädda. Men efter ett tag märkte han att dessa fantasier egentligen bara lämnade tomhet efter sig. Efter ett tag blev tristessen så svår att han till och med började läsa berättelserna om helgonen och då, när han reflekterade över helgonens bedrifter, fick han en helt annan känsla. Han fylldes av inre frid och lugn.

För att göra en lång historia kort blev denna viktiga insikt till sist dessa andliga övningar som så många har använt sig av under de fem hundra år som gått. Den stora insikten är att man faktiskt *kan* träna sitt sinne att stå emot ondskans angrepp. Man kan faktiskt träna sig i att tänka gott om sina medmänniskor. Man öva sig i att alltid tala gott om dem som finns omkring oss.

Martin Luther uttryckte det med orden: vi kan inte hindra att fåglarna flyger över våra huvuden men vi kan hindra att de bygger bo där.

Som människor finns det ingen väg förbi synden och ondskan. Den drabbar alla. Också döden är oundviklig i denna världen. Men man kan hindra synden från att förvrida oss och förkrympa och förminska oss som människor och helt färga vårt sinne. Därför att vi har trons sköld, Andens svärd och sanningens bälte.

När vi möter ondskan får vi göra som kvinnan i evangelietexten. Vi får söka Jesus. Hålla oss nära honom och söka röra honom. Kvinnan visste säkert inte riktigt varför bara att hon måste nå fram till honom. Hon handlade i tro. Och när hon nådde honom och grep hans mantel blev hon botad från sitt onda och han vände sig till henne och gav henne sin frid. AMEN